

РОБЪРТ ХАУЪРД ПЛЪЗГАЩАТА СЕ СЯНКА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Когато плановете му да сплоти планинските племена в една армия се провалиха, Конан се опъти обратно през Хиркания и Туран, като отбягваше патрулите на крал Йездигерд и преспиваше при бившите си другари козаки. Големи войни разкъсваха Запада и подушвайки по-зелени пасбища и по-богата плячка Конан се завърна в хирканските кралства. Алмурик, принц от Кот, се бе опълчил срещу омразния крал Страбоний. Той набираше една внушителна армия от близо и далече, и Конан се включи в нея. Съседите на Страбоний обаче, му се притекоха на помощ. Въстаническата кауза бе провалена и пъстрата армия на Алмурик беше изтласкана на юг. Останките ѝ си пробиха път през земите на Шем, пресякоха границите на Стигия и се озоваха сред равнините на Куш. Тук отново ги преследваха докато накрая обединените сили на чернокожи и стигийци доунищожиха разбитата армия в покрайнините на южната пустиня. Конан бе един от малкото оцелели.

Пустинният пейзаж пулсираше под маранята. Конан от Кимерия съзерцаваше безлюдната гледка и неволно прекара могъщата си ръка по почернелите си устни. Той стоеше като бронзова статуя сред пясъците, видимо неуязвим за лъчите на убийственото слънце, макар облеклото му да се състоеше само от копринена препаска около бедрата, пристегната от колан със златна тока, на който висеше сабя и кинжал със широко острие. По релефно оформените му ръце се виждаха белезите на неотдавна заздравели рани.

В краката му почиваше момиче, вкопчило бялата си ръка в коляното му, на което бе отпуснала русата си глава. Бялата ѝ кожа контрастираше със здравите му, покрити с бронзов загар крайници; прихванатата в кръста къса копринена туника без ръкави и с дълбоко деколте по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше гъвкавата ѝ фигура.

Конан разтърси глава, примигвайки. Блясъкът на лъчите направо го заслепяваше. Той откачи малка манерка от пояса си, разклати я и се озъби на едва доловимото бълникане.

Момичето изтощено се помръдна и изхлипа:

— О, Конан, ще умрем тук! Толкова съм жадна!

Кимериецът изръмжа нечленоразделно, впи непримиримия си поглед в обграждащата ги пустош, издал агресивно брада напред, а сините очи изпепеляващо блеснаха изпод разбърканата му грива, сякаш пустинята бе някакъв действителен враг.

Той се наведе и опря манерката до устните на момичето.

— Пий докато ти кажа да спреш, Натала — заповяда ѝ той.

Задъхвайки се тя започна да пие и той не я спря. Едва след като манерката се изпразни тя осъзна, че той съзнателно я бе оставил да изпие целия им, макар и малък запас от вода. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— О, Конан — простена тя, кършейки ръце, — защо ме остави да я изпия докрай? Аз не знаех... сега за тебе не остана нищо!

— Тихо — изръмжа той, — не си хаби силите за плач.

И изправяйки се захвърли манерката встрани.

— Защо направи това? — прошепна тя.

Той не отговори, останал неподвижен и пръстите му бавно се затвориха около ефеса на сабята. Не гледаше към момичето; свирепият му поглед като че ли пронизваше тайнствената пурпурна мараня в далечината.

Макар и да бе закърмен с жестоката любов на варварина към живота и инстинкта да оцелява, Конан от Кимерия усещаше, че това е крайт на неговия път. Той още не бе стигнал до границите на своята издръжливост, но знаеше, че още един ден под безмилостното слънце из тези безводни места ще го довърши. А момичето... то бе страдало достатъчно. По-добре един бърз удар с меча, отколкото бавната агония, която го очакваше. Жаждата ѝ беше временно утолена, но мисълта да я остави да страда, докато започне да бълнува преди смъртта да я спаси от мъките, му се струваше фалшива милост. Бавно той изтегли сабята от ножницата.

Неочаквано спря и настръхна. Далече на юг в пустинята някакъв образ трепна в маранята.

Първоначално помисли, че това е фантом, един от онези миражи в тази проклета пустиня, които се надсмиваха над него, подлудявайки го. Засенчил с ръка очи, той различи кули, минарета и блестящи стени. Остана мрачен, като очакваше образа да избледнее и изчезне. Натала беше спряла да ридает; тя се изправи на крака и проследи погледа му.

— Това някакъв град ли е, Конан? — прошепна тя, прекалено изплашена за да се надява. — Или е само сянка?

Кимериецът за момент не отговори. Той затвори и отвори очи няколко пъти, отмести поглед встрани и после отново се взря. Градът оставаше там, където го бе зърнал първия път.

— Един дявол знае — изсумтя той. — Но си струва да опитаме.

Той вкара сабята обратно в ножницата. Наведе се и вдигна Натала в могъщите си ръце сякаш беше дете. Тя слабо се възпротиви.

— Не хаби силите си да ме носиш, Конан — замоли го тя. — Аз мога да ходя.

— Тук земята е скалиста — отговори той. — Съвсем скоро ще разкъсаш сандалите си — и погледна меката зелена тъкан, от която бяха изработени. — И освен това, ако ни е писано да стигнем до този

град, трябва да го направим бързо, а аз мога да спестя време по този начин.

Надеждата за живот бе вляла нови сили и издръжливост в стоманените мишци на кимериеца. Той закрачи през пясъка, като че ли току-що започваше пътешествието. Като варварин неговата жизненост и издръжливост сред дивата природа му позволяваха да оцелее там, където цивилизовани мъже просто биха загинали.

Доколкото му беше известно, той и момичето бяха единствените оцелели от армията на принц Алмурик — онази дива, пъстра орда, която следвайки разгромения принц бунтовник от Кот, бе преминала през земите на Шем като опустошителна пясъчна буря и бе потопила в кръв пограничните райони на Стигия. Преследвана от стигийците по петите, тя си беше пробила път през черното кралство на Куш, единствено за да бъде ликвидирана в покрайнините на южната пустиня. В съзнанието на Конан това приличаше на мощен порой, който затихваше в движението си на юг за да пресъхне в пясъците на голата пустиня. Костите на участниците — наемници, престъпници, обезсърчени, прокудени — лежаха пръснати от котските плата до дюните осеяли безлюдните местности.

Когато стигийци и кушити затвориха обръча около остатъците от армията и започнаха последното клане, Конан съумя да си пробие път и да избяга заедно с момичето, яхнал една камила. Зад него гъмжеше от врагове и единственият отворен за тях път бе на юг, към пустинята. И те навлязоха в нея.

Момичето беше бритунка, която Конан бе намерил на пазара за роби в един от атакуваните шемитски градове и просто я бе взел. Тя не бе имала дума по въпроса, но съдбата ѝ беше толкова по-добра от онази на хайборейките, озовали се в шемитските хареми, че тя я бе приела с благодарност. По този начин тя взе участие в приключенията на прокълнатата от съдбата войска на Алмурик.

Дни наред те навлизаха все по-навътре в пустинята, преследвани толкова дълго от ездачи стигийци, че когато последните се отказаха, те не посмяха да се върнат назад. Така те продължиха, търсейки вода, докато накрая камилата умря. След това трябваше да вървят. Последните дни страданията им бяха неимоверни. Конан бе помагал на Натала колкото можеше, а и трудностите на живота по лагерите я бяха направили по-силна и издръжлива отколкото обикновените жени,

но въпреки всичко Натала бе стигнала до границата на пълното изтощение.

Слънцето забиваше безмилостно лъчите си в обърканата черна грива на Конан. Той усещаше, че започва да му се гади и зачестяват пристъпите на световъртеж, но стисна зъби и продължи да крачи без да се отклонява. Бе убеден, че градът е реалност, а не мираж. Нямаше представа какво ще намерят в него. Жителите му можеха да бъдат враждебно настроени. Но това поне даваше шанс за борба и този шанс бе единственото, което той някога бе поисквал.

Слънцето се беше спуснало вече ниско над хоризонта, когато те спряха пред масивната порта, благодарни макар и на сянката, хвърляна от нея. Конан пусна Натала, помагайки ѝ да се задържи на крака и разкърши схваналите му се ръце. Над главите им стените се издигаха на тридесет стъпки височина и бяха от някакво гладко зеленикаво вещество, което блестеше почти като стъкло. Конан огледа площадката по дължината на горния им край, очаквайки някой да му извика, но не видя никого. Загубил търпение, той сам извика и удари по портата с ефеса на сабята си, но единствения отговор бе ехото от кънтящите удари, което сякаш му се подиграваше. Натала се свиваше близо до него, изплашена от тишината. Конан опита портата и отстъпи назад, изтегляйки сабята, когато тя тихо се разтвори навътре. Натала подтисна вика си.

— О, виж, Конан!

Веднага зад портата лежеше човешко тяло. Конан внимателно го изгледа, а после вдигна поглед над него. Видя широко, открито пространство, по границите на което се виждаха сводестите входи на къщи, построени от същия зеленикав материал като външните стени. Самите постройки бяха просторни и внушителни и над тях се издигаха блестящи куполи и минарета. Нямаше никакви признаци на живот сред тях. В центъра на площада се виждаше иззидан квадратен кладенец и гледката извади Конан от съзерцанието, защото в устата му беше полепнал сух прах. Той хвана Натала за китката, дръпна я през прага на портата и я затвори зад гърба си.

— Мъртъв ли е? — прошепна тя, посочвайки с тръпка мъжа, който отпуснат лежеше до портата. Тялото бе на висок, снажен индивид, очевидно в разцвета на силите си; кожата беше жълтеникава, очите леко скосени, но в останалото мъжът малко се различаваше от

типичния хайбореец. Обут бе в сандали, пристегнати с ремъци високо над глезените, носеше туника от пурпурна коприна, а на колана му висеше къс меч в ножница от златиста тъкан. Конан докосна тялото. Беше студено. Нямаше признаци на живот.

— Не виждам рани по него — изсумтя кимериецът, — но е толкова мъртъв, колкото Алмурик с петдесетте стигийски стрели в тялото си. В името на Кром, да видим кладенеца! Ако в него има вода ще прием, независимо дали около нас има мъртъвци.

В кладенеца имаше вода, но те не пиха. Нивото ѝ бе поне на петдесет стъпки под перваза и наоколо не се виждаше нищо, с което да се изчерпи от нея. Конан мрачно изруга, влуден от гледката на течността, намираща се извън неговия досег и се извърна за да потърси начин да стигне до нея. В този миг писъкът на Натала го накара да се завърти обратно.

Предполагаемият мъртвец тичаше към него с очи, в които блестеше неоспорим живот, а късият му меч бе изваден. Конан смаяно изруга, но не загуби време в предположения. Той пресрещна хвърлилия се върху му нападател със страничен удар на сабята си, острието на която се впи в плът и кости. Главата на човека с глух звук отхвъркна на плочите, тялото му залитна като на пияница, струя кръв изхвъркна от разсечената сънна артерия и то падна тежко.

Конан го гледаше яростно, шепнейки проклетия.

— Този тип сега е точно толкова мъртъв, колкото преди малко. В каква ли лудница сме попаднали?

Натала, която бе сложила ръце върху очите си, надникна между пръстите си и се разтреसे от страх.

— О, Конан, дали жителите на града няма да ни убият за това?

— Ами — изръмжа той, — ако не му бях отсякъл главата, щеше да ни убие той.

Той погледна странично към сводовете, които бездушно зееха в стените над тях. Не видя нито намек на движение, нито чу някакъв звук.

— Не мисля, че са някой ни е видял — измърмори той. — Сега ще скрия следите...

Той повдигна трупа, хванал го за колана с едната си ръка и сграбчи косата на главата с другата, след което изтегли отвратителните останки до кладенеца.

— След като няма да прием от тази вода — скръцна той със зъби отмъстително, — ще се погрижа поне никой друг да не изпита наслада от нея! — Той повдигна тялото до перваза и го пусна, хвърляйки и главата след него. Глух плисък се разнесе от дълбочината.

— По камъните има кръв — обади се Натала.

— Ще има още повече, ако не намеря вода скоро — изръмжа кимериецът, чийто скромнен запас от търпение беше вече на изчерпване. Девойката почти бе забравила за жаждата и глада си от страх, но не и Конан.

— Ще влезем в една от тези врати — каза той. — Сигурно скоро ще открием хора.

— О, Конан! — изплака тя, притискайки се плътно до него. — Страх ме е! Това е град на духове и мъртъвци! Нека се върнем обратно в пустинята! По-добре да умрем там, отколкото да се изправим тук срещу тези ужаси!

— Ще се върнем в пустинята, когато ни хвърлят в нея от стените — озъби се той. — Тук, в този град, някъде има вода и аз ще я намеря, дори ако се наложи да убия всичките му жители.

— Но какво ще стане, ако те отново се събудят? — прошепна тя.

— Тогава ще ги избивам, докато не станат отново мъртви! — отсече той. — Хайде! Какво ще му избираме, да влезем тук! Стой зад мене, но не бягай докато не ти кажа.

Тя издаде звук на съгласие и го последва толкова отблизо, че за негово раздразнение едва не го настъпваше по петите. Вече започваше да се здрачава и странният град се запълваше с пурпурни сенки. Те влязоха през една отворена врата и се озоваха в широка стая, стените на която бяха скрити под кадифени гоблени със загадъчни мотиви на тях. Подът, стените и таванът бяха от същия зелен лъскав камък, а по стените се виждаха златни фризове. Кожи и облечени в сатен възглавници бяха нахвърляни по пода. Няколко врати водеха към други стаи. Те минаха през тях, прекосиха няколко помещения, подобни на първото. Не видяха никого, но кимериецът изсумтя с подозрение:

— Тук е имало някой неотдавна. Диванът е още топъл от човешкото тяло, което е лежало в него. Тази копринена възглавница е съхранила нечий отпечатък. Освен това, във въздуха се носи слаб аромат на парфюм.

Над всичко се бе спуснала странната атмосфера на нещо свръхестествено. Преминаването из този тъмен, смълчан дворец бе като потапяне в опиумни видения. Някои от помещенията не бяха осветени и те ги избягваха. Други бяха облени в мека, странна светлина, която сякаш се излъчваше от скъпоценните камъни, подредени по стените във фантастични мотиви. Изведнъж, когато те влязоха в една от осветените стаи, Натала ахна и хвана спътника си за ръката. С проклятие на устата той се извърна, озъртайки се за да открие врага, озадачен, че не го вижда.

— Какво има? — раздразнено се осведоми той. — Ако отново ме сграбчиш за ръката, с която държа меча, ще те одера жива. Да не искаш някой да ми пререже гърлото? Какво си се разкряскала?

— Погледни там — каза тя, потрепервайки.

Конан изсумтя. На една маса от полиран абанос бяха подредени златни съдове, в които очевидно имаше храна и питиета. В стаята нямаше никой.

— Е, добре, който и да си е приготвил този пир — каза мрачно той, — ще трябва да се нахрани тази вечер другаде.

— А смеем ли да опитаме тази храна, Конан? — попита момичето неспокойно. — Хората могат да се нахвърлят върху ни и тогава...

— Лир ан мананам мак лир! — изруга той и като я хвана за врата без много да се церемони, насила я сложи на един от позлатените столове около масата. — Ние умираме от глад, а ти измисляш възражения! Яж!

Той седна на стола в другия край на масата, взе позлатената чаша пред себе си и я изпразни на един дъх. В нея имаше аленочервена, подобна на вино течност с особен непознат му вкус, която обаче беше като нектар за пресъхналото му гърло. Задоволил временно жаждата си, той се нахвърли на храната с истинско наслаждение. Тя също му бе непозната — екзотични плодове и ястия от необикновено месо. Съдините бяха изящно изработени, а имаше и златни вилици и ножове. Конан ги игнорира, като хващаше късовете месо с ръце и го разкъсваше със здравите си зъби. Трапезните маниери на кимерийците бяха вълчи по естеството си от край време. Неговата цивилизована сътрапезница се хранеше по-изискано, но със същото настървение. През главата на Конан мина мисълта, че храната можеше да е

отровена, но тя не развали апетита му — той предпочиташе по-скоро да умре от отрова, отколкото от глад.

* * *

Задоволил глада си, той се облегна с въздишка на задоволство. Прясната храна показваше, че в смълчания град има хора и може би зад всеки тъмен ъгъл се криеше дебнещ враг. Но той не се безпокоеше по този въпрос, тъй като увереността в собственото му бойно умение бе голяма. Започна да му се приспива и вече обмисляше идеята да подремне, опънал се на съседния диван.

Не беше така с Натала. Тя също вече не бе гладна и жадна, но не ѝ се спеше. Красивите ѝ очи наистина бяха широко отворени, докато плахо поглеждаше през отворените врати — граници към неизвестното. Тишината и загадъчността на това тайнствено място ѝ действаха на нервите. Помещението ѝ се струваше по-голямо, а масата по-дълга отколкото първоначално бе забелязала и изведнъж тя осъзна, че се намира по-далече от мрачния си защитник, отколкото би искала. Тя бързо стана, заобиколи масата и седна на коляното му, поглеждайки неспокойно към извитите сводове на вратите. Някои бяха осветени, някои не и погледът ѝ се задържаше най-дълго именно към неосветените.

— Нахранихме се, пихме и си отпочинахме — каза тя настойчиво. — Нека напуснем това място, Конан. Тук се крие нещо лошо. Просто го чувствавам.

— Е, до момента не ни се случи нищо особено — започна той с тих глас, но в този момент някакво зловещо изшумоляване го сепна. Той отблъсна момичето от коляното си, изправи се с пъргавата лекота на пантера, изтегли сабята от ножницата и се обърна с лице към вратата, през която бяха дочули шума. Той не се повтори и Конан безшумно се прокрадна напред, а Натала го последва, усещайки биенето на сърцето си в гърлото. Тя знаеше, че той предсеща някаква опасност. Приведената му глава беше свита между гигантските му рамене и той се плъзгаше, полуприклеknал като дебнещ тигър. И шумът, който издаваше не беше по-силен от шума, който би издал тигъра.

Когато стигна до вратата той поспря и Натала надникна страхливо иззад гърба му. В стаята нямаше светлина, но тя беше частично осветена от сиянието излъчвано зад тях, което проникваше дори до по-следващата стая. И в тази стая един мъж лежеше на издигнат подиум. Меката светлина го осветяваше и те видяха, че той е подобен на човека, който Конан беше убил край входната порта, с разликата, че одеждите му бяха по-богати, украсени със скъпоценни камъни, който примигваха под необикновената светлина. Дали бе мъртъв или просто спеше? Отново се разнесе слабият зловещ звук, сякаш някой отдръпваше встрани завеса. Конан се изтегли назад заедно с притисналата се към него Натала. Той сложи ръка върху устата ѝ точно в момента, когато тя щеше да изкрещи.

От мястото, където се намираха сега те не можеха повече да виждат подиума, но виждаха сянката, която той хвърляше на стената от другата му страна. И в този момент една друга сянка се плъзна по стената — огромно, безформено черно петно. Докато наблюдаваше Конан почувствува, че космите му настръхват. Колкото и да бе изкривена сянката, той знаеше, че никога не е виждал човек или звяр, който да хвърля подобна сянка. Изяждаше го любопитство, но някакъв инстинкт го караше да не помръдва. Той чуваше задъханото дишане на Натала, която гледаше с широко разтворени очи. Никакъв друг звук не нарушаваше заредената с напрежение тишина. Огромната сянка погълна онази от подиума. В продължение на един дълъг миг единствено тя се виждаше на стената. След това бавно се изтегли и отново се появи сянката на подиума. Но спящият вече не беше върху него.

Някакъв истеричен звук се надигна в гърлото на Натала и Конан предупредително я разтърси. Той самият усещаше студ в собствените си вени. Враговете в човешки облик не го плашеха; всичко разбираемо, колкото и страховито да изглеждаше, не предизвикваше трепет в широките му гърди. Но това тук надхвърляше границите на неговото познание.

След малко обаче любопитството му надви безпокойството и той отново се плъзна в неосветената стая, готов за всякаква изненада. Надникна в следващата стая и видя, че е празна. Подиумът беше на старото си място, но човекът в скъпите одежди вече не беше върху него. На коприненото покривало като голям ален камък имаше

единствена капка кръв. Натала видя петното и задавено извика, а Конан се въздържа да я накаже за това. Той отново почувствува ледената ръка на страха. Един мъж бе лежал на този подиум, а нещо се бе прокраднало в стаята и го бе отнесло. Какво точно бе това нещо, Конан нямаше представа, но в тези слабо осветени стаи се бе спуснала атмосферата на свръхестествен ужас.

Той бе готов да си вървят. Хващайки Натала за ръка, той се обърна, после се поколеба. Някъде зад гърба им, из стаите, през които вече бяха минали, се чу звука на стъпки. Човешки крак — бос или леко обут, бе причината за този звук и Конан, с предпазливостта на вълк, веднага зави в страни. Той вярваше, че ще може да излезе на открито, заобикаляйки стаята, откъдето се бяха разнесли стъпките.

Но преди още да прекосят и първата стая по новия маршрут, някакво изшумоляване ги накара рязко да спрат. Пред една скрита зад завеса ниша стоеше мъж и напрегнато ги наблюдаваше.

Той бе точно копие на онези, които вече бяха срещнали: висок, добре сложен, облечен в пурпурни одежди, препасан с колан, обсипан със скъпоценни камъни. В кехлибарените му очи нямаше нито изненада, нито враждебност. В тях имаше нещо, което можеше да се види само в очите на мечтател. Той не направи опит да изтегли късия си меч от ножницата. След кратка напрегната пауза той заговори с отнесен глас на език, който слушателите му не можеха да разберат.

Конан се осмели и му отговори на стигийски, а странникът продължи на същия език:

— Кои сте вие?

— Аз съм Конан, кимериец — отговори варваринът. — Това е Натала, бритунка. Кой е този град?

Човекът не отговори веднага. Замечтания му, чувствен поглед се спря върху Натала и едва тогава той бавно провлече:

— От всичките ми съновидения, това е най-странното! О, златнокъдра девойко, от коя бленувана земя си дошла? От Андара, Тотра или от Кут?

— Що за дивотии са това? — изръмжа остро кимериецът, на когото не допаднаха нито гласа, нито маниерите на мъжа.

Другият не му обърна внимание.

— Сънувал съм и по-пищни красавици — прошепна той, — гъвкави жени с коса, тъмна като нощта и с черни очи, бездънни и

загадъчни. Но твоята кожа е бяла като мляко, очите ти са чисти като утринта, а твоето изящество и свежест привличат като меда. Ела в леглото ми, момиче на бляна!

Той пристъпи напред и протегна ръка към нея, но Конан я отблъсна встрани с удар, който можеше да я счупи. Мъжът залитна назад, улови с другата ръка изтръпналия си крайник и очите му потъмняха.

— Бунт на привиденията? — прошепна той. — Варварино, аз ти заповядвам... Върви си! Разтвори се! Изпари се! Избледней! Изчезни!

— Ще ти изчезне главата от раменете — просъска вбесеният кимериец и сабята блесна в ръката му. — По този начин ли посрещате чужденците? В името на Кром, тези завеси ще потънат в кръв!

Замечтаността в погледа на мъжа се смени с удивление.

— Тог! — възкликна той. — Да не сте истински? Откъде се появихте? Кой сте вие? Какво правите в Цутал?

— Дойдохме от пустинята — изръмжа Конан. — Лутанията ни доведоха до града по здрач, когато умирахме от глад. Открихме пир, приготвен за някого и се възползувахме. Нямам пари да го заплатя. В моята страна на гладния не се отказва храна, но вие цивилизованите очаквате заплащане... разбира се, ако сте като останалите, които съм срещал. Не сме направили нищо лошо и се готвехме да си тръгнем. Кром, не ми харесва това място, където мъртъвците възкръсват, а спящите изчезват в търбусите на сенки!

Човекът силно трепна при последните думи, а жълтеникавото му лице стана пепелявосиво.

— Какво каза? Сенки? В търбусите на сенки?

— Ами — отговори Конан предпазливо, — онова нещо, което е в състояние да вземе спящ и да остави само петно кръв.

— Видели сте го? Видели сте него? — мъжът трепереше като лист и гласът му се беше извил на висока нотка.

— Единствено един спящ на подиум човек и една сянка, която го погълна — отвърна Конан.

Ефектът от думите му върху другия бе поразителен. Със страхотен крясък мъжът се извърна и се изхвъркна от помещението. Слепешката той се удари в рамката на вратата, възстанови равновесието си и втурна през съседните стаи, продължавайки да крещи с все сила. Изумен, Конан гледаше след него, а девойката хвана

гиганта за ръката, треперейки. Те вече не виждаха бягащата фигура, но продължаваха да дочуват писъците на ужас, затихващи в далечината и отекващи в куполите на главите им. Изведнъж се разнесе писък, повисок от останалите, рязко заглъхна и отново се възцари пълна тишина.

— Кром!

Конан изтри потта от челото си с ръка, която не беше съвсем твърда.

— Това наистина е град на лудостта! Я да се махаме оттук, преди да сме се срещнали и с останалите луди!

— Всичко това е кошмар! — изхлипа Натала. — Ние сме мъртви и прокълнати! Умрели сме в пустинята и това е адът! Ние сме безтелесни духове... ох! — викът ѝ се дължеше на оглушителния шамар, нанесен ѝ от Конан с открита длан.

— Не си дух, щом крещиш след леко плясване — отбеляза той с мрачния хумор, който често го завладяваше в най-неподходящи моменти. — Ние сме живи, макар и не за дълго, ако продължаваме да се мотаме в това леговище ма дявола. Ела!

* * *

Едва бяха преминали през една от стаите и отново рязко спряха. Някой или нещо се приближаваше. Те се обърнаха към вратата, откъдето се разнасяха стъпките, чакайки без да знаят какво. Ноздрите на Конан се разшириха, а очите му се присвиха. Той усещаше слабия аромат на парфюм, който бе доловил по-рано. На прага на вратата се появи фигура. Конан тихо изруга, а червените устни на Натала широко се разтвориха.

Една жена стоеше там и ги гледаше с удивление. Беше висока и стройна, с формите на богиня; облеклото ѝ се състоеше от пояс около слабините, обшит със скъпоценни камъни. Пищна и черна като нощта коса подчертаваше белотата на тялото ѝ. В тъмните ѝ очи, скрити зад дълги мигли, се разкриваше дълбочината на тайнствена чувственост. Дъхът на Конан спря пред красотата ѝ, а Натала гледаше с широко разтворени очи. Кимериецът никога не беше виждал такава жена; очертанията на лицето ѝ бяха стигийски, но тя не бе тъмнокожа като

онези стигийки, които той бе виждал — крайниците ѝ бяха бели като алабастр.

Тя заговори на стигийски с плътния си дълбок мелодичен глас:

— Кои сте вие? Какво правите в Цутал? Кое е това момиче?

— Ти коя си? — директно я контрира Конан, който бързо се изморяваше да отговаря на въпроси.

— Аз съм Талис, стигийката — отговори тя. — Вие луди ли сте, за да дойдете тук?

— Започвам да си мисля, че трябва да съм — изръмжа Конан. — В името на Кром, ако съм нормален, значи не съм за тук, защото всички наоколо не са наред. Идваме ние, залитайки откъм пустинята и попадаме на мъртвец, който се опитва да ме промуши в гръб. Влизаме в дворец — богат и луксозен, но очевидно празен. Намираме масата приготвена, но пируващите ги няма. След това виждаме сянка, която поглъща един спящ... — той внимателно я наблюдаваше и видя как цвета на лицето ѝ се промени леко. — Е?

— Е, какво? — осведоми се тя, бързо възстановявайки контрола си.

— Просто очаквах да изхвъркнеш от стаята, пищейки като побесняла — отговори той. — Така направи мъжа, на когото споменах за сянката.

Тя леко сви тънките си бели рамене.

— Значи това са били писъците, които чух. Е, всеки със съдбата си, но глупаво е да пициш като плъх в капан. Когато Тог ме поиска, той ще дойде за мене.

— Кой е Тог? — запита Конан с подозрение.

Тя го изгледа с дълъг, преценяващ поглед, от който лицето на Натала порозовя и тя прехапа малката си червена устна.

— Седнете на онзи диван и ще ви разкажа — каза тя. — Но първо ми кажете имената си.

— Аз съм Конан, кимериец, а това е Натала, дъщеря на Бритуния — отговори той. — Ние сме бегълци от една армия, разгромена на границите на Куш. Но не изгарям от желание да седя, докато черни сенки се прокрадват зад гърба ми.

С игрив звънлив смях, тя седна, протягайки добре оформените си крака с отработено безразличие.

— Отпуснете се — посъветва ги тя. — Ако Тог ви пожелае, той ще ви вземе, където и да сте. Онзи, за когото споменахте, който пищял и бягал... не го ли чухте как извика по-силно и после гласът му заглъхна? В трескавия си бяг той е попаднал на онзи, от който е искал да избяга. Но никой не може да избяга от съдбата си!

Конан изсумтя неопределено, но седна на края на един диван със сабя през коленете и очи, който недоверчиво оглеждаха стоята. Натала се сгуши до него, вкопчила се ревниво с крака, подпъхнати под себе си. Тя оглеждаше странната жена с недоверие и неодобрение. Чувстваше се малка, мръсна и незначителна пред тази пищна красота и не можеше да сбърка погледа в тъмните очи, които поглъщаха всяка подробност от физиката на бронзовия гигант.

— Какво е това място и кои са тези хора? — осведоми се Конан.

— Този град се нарича Цутал и той е древен. Изграден е на мястото на оазис, който основателите на Цутал открили в своите странствувания. Те дошли от изток преди токова време, че даже и потомците им вече не си спомнят за това.

— Но те явно не са много; тези дворци изглеждат празни.

— Наистина не са и все пак са повече, отколкото можеш да си помислиш. Самият град е един огромен палат и всяка сграда зад стените е тясно свързана с другите. Можеш да бродиш из тези стаи дълго и да не видиш никой. В друг случай би могъл да срещнеш стотици жители.

— Как така? — запита неспокойно Конан, на когото това твърде силно намирисваше на магия за да бъде безгрижен.

— По-голямата част от времето тези хора лежат, потънали в сън. За тях живота им по време на сън е толкова важен, а и толкова реален, колкото когато са будни. Чувал ли си за черния лотос? Отглеждат го в града. С течение на времето са го култивирали, така че вместо смърт неговият сок започнал да носи сънища — фантастични и великолепно. Потънали в тази сънища те прекарват по-голямата част от времето си. Животът им е накъсан, лишен от план, мъгляв. Те бленуват, после се събуждат, пият, любят се, хранят се и отново заспват. Рядко завършват онова, което са започнали; готови са да го зарежат по средата и отново да се потопят в забравата на черния лотос. Онези ястия, които сте намерили — без съмнение някой се е събудил, почувствувал е пристъп

на глад, приготвил е храната, след това е забравил за нея и отново е изпаднал в плена на съня.

— Откъде намират храна? — прекъсна я Конан. — Не видях поля или лози извън града. Градините и оборите в града ли се намират?

Тя поклати глава.

— Произвеждат храната си от първичните елементи. Те са великолепни учени, тогава когато не са под въздействието на цветето на бляновете им. Техните предци са били гиганти на мисълта, построили този чудесен град в пустинята и макар цялата им раса да станала роб на своите тайнствени страсти, част от удивителното им познание се е запазило до днес. Сигурно сте се чудили какво е това осветление. Това са скъпоценни камъни, заредени с енергия. Трябва да ги потъркате с палеца си в едната посока за да светнат, а после в обратна посока за да изгаснат. И това е само един пример за тяхната наука. Но много е вече забравеното. Те малко се интересуват от живота, когато са будни и предпочитат да лежат през по-голямата част от времето в сън, подобен на смъртта.

— Значи мъртвеца край портата... — започна Конан.

— Без съмнение е спял дълбоко. Робите на лотоса са като мъртви. Животът им просто спира. Не е възможно да се доловят и най-слабите му признаци. Духът напуска тялото и броди на свобода из други, екзотични светове. Човекът край портата е един добър пример за тяхната безотговорност. Той е охранявал там, където обичаите са постановили винаги да има стража, макар никога досега да не е дошъл враг откъм пустинята. В другите части на града ще намерите други стражи и те по правило са заспали също така дълбоко, както мъжа край портата.

Конан обмисляше чутото.

— Къде са хората сега?

— Пръснати из града, легнали по дивани, върху възглавници из ниши, на застлани с кожи подиуми — всички те загърнати във воала на съновиденията.

Конан чувствуваше, че кожата между масивните му рамене настръхва. Идеята за стотици хора, лежащи изстинали и неподвижни в палати, украсени с гоблени, със стъклен поглед в незрящите очи,

вперен нагоре, не беше никак успокоителна. Той си спомни за нещо друго.

— А какво е онова нещо, което се прокрадваше из стаите и отнесе заспалия мъж?

Лека тръпка премина по крайниците ѝ.

— Това е бил Тог Древният, Богът на Цутал, който обитава затъналия купол в центъра на града. Той винаги е живял в Цутал. Дали е дошъл с основателите или вече е бил тук, когато са издигали града — това никой не знае. Но хората на Цутал го боготворят. По-голямата част от времето той спи под града, но понякога — през различни интервали, изгладнява и тогава тихо се промъква през тайни коридори и слабо осветени стаи, търсейки своята плячка. И тогава никой не е в безопасност.

Натала простена ужасена и обхвана могъщия врат на Конан сякаш за да се противопостави на опит да бъде издърпана встрани от защитника си.

— Кром! — възкликна той, възмутен. — Да не искаш да кажеш, че хората на този град си лежат спейки безгрижно, докато този демон броди сред тях?

— Той изгладнява рядко — повтори тя. — Освен това един бог има нужда от жертвоприношения. Когато бях дете в Стигия хората живееха под сянката на един жрец. Никой не знаеше кога ще го хванат и заведат пред олтара. Каква разлика има дали жрецът прави жертвоприношение на своя бог или богът идва сам?

— Обичаите на моя народ не са такива — изръмжа Конан, — нито на народа на Натала. Хайборейците не принасят човешки жертви пред своя бог Митра, а що се отнася до моя народ... Кром, бих искал да видя жреца, който ще се опита да замъкне кимериец пред олтара! Ще се пролее кръв, но не според намеренията на жреца!

— Ти си варварин — изсмя се Талис, но очите ѝ блестяха. — Тог е много стар и е ужасяващ.

— Тези хора са или глупаци или герои — промълви Конан, — за да легнат и да си сънуват идиотските сънища, знаейки, че могат да се събудят в корема му.

Тя отново се засмя.

— Но те не познават друг начин на живот. Безброй поколения Тог ги преследва като дивеч. Именно той е един от факторите довели

числото им от хиляди на стотици. Още някое друго поколение и те ще бъдат заличени и Тог или ще се отправи по света, търсейки нова плячка, или ще се върне в подземния свят, от който е дошъл преди толкова години.

Те осъзнават неизбежната си съдба, но са фаталисти, които нито могат да се ѝ противопоставят, нито да избягат от нея. Нито един от настоящето поколение не е напуснал стените за дълго. Има оазис на около един ден път на юг — виждала съм го на старите карти, начертани на пергамент от предците им, но нито един жител на Цутал вече три поколения не го е посещавал, а още по-малко е правил опит да изследва плодородните пасбища, които според картите са на още един ден път по-нататък. Това е една бързо умираща раса, потънала в забравата на лотоса, която се стимулира в будно състояние със златисто вино, от което раните заздравяват, живота се удължава и което вдъхва нови сили и на най-преситения развратник.

Но въпреки това те ценят живота и се плашат от божеството, пред което се покланят. Видели сте вече как един от тях се побърка от мисълта, че Тог броди из палатите. Виждала съм целия град да пищи и хората да си скубят косите, да напускат града обезумели, да се крият извън стените и да теглят жребий кой да бъде вързан и хвърлен обратно за да засити глада на Тог. Ако не спяха всички сега, слухът че Тог е дошъл щеше да ги подлуди до степен отново да избягат извън портите.

— О, Конан! — замоли се Натала истерично. — Нека избягаме ние!

— Всичко с времето си — прошепна Конан, приковал пламтящия си поглед върху Талис. — А какво правиш тук ти — една стигийка?

— Дойдох още като малко момиче — отговори тя, прелъстително облегната на кадифения диван, сплела фините си пръсти зад тъмнокосата си глава. — Аз съм дъщеря на крал, а не обикновена жена и това си личи по кожата ми, която е бяла като на твоята малка блондинка. Бях отвлечена от един принц-бунтовник, който избяга на юг с армия от стрелци-кушити, търсейки земя, която да може да направи своя. Той и войните му загинаха в пустинята с изключение на един, който преди да умре ме качи на една камила и вървя покрай нея, докато сам падна и умря. Животното продължи да се лута, а аз накрая

съм изгубила съзнание от глад и жажда, след което се свестих в този град. Разказаха ми, че са ме видели рано сутринта от стените, просната безжизнена до мъртвата камила. Излезли за да ме внесат, след което ме съживили с чудодейното си златно вино. И единствено гледката на жена ги бе накарала да се отдалечат на такова разстояние от стените.

Те, особено мъжете, силно се заинтересували от една жена. И тъй като не можех да говоря езика им, те се научиха да говорят моя. Бяха много бързи и умни, защото научиха езика ми дълго преди аз да науча техния. Но повече ги интересувах аз самата, а не моя език. Аз бях и продължавам да съм единственото нещо, заради което някой от техните мъже е готов да забрави макар и за кратко сънищата на лотоса.

Тя злобно се изсмя, стрелвайки многозначителен поглед към Конан.

— Разбира се, жените ревнуват от мене — продължи тя спокойно. — Макар и жълтокожи, те са симпатични по своему, но са замечтани и неуверени като мъжете, които обаче ме харесват както заради красотата, така и заради реалността ми. Аз не съм сън! Макар и да минах през съновиденията на лотоса, аз съм нормална жена, със земни емоции и желания. С такава като мене, онези жълтокожи с очи кръгли като луната не могат даже да се сравняват.

Ето защо ще е по-добре за тебе да прережеш със сабята си гърлото на това момиче, преди жителите на Цутал да са се събудили и да са я пленили. Те ще я прекарат през неща, за които не е и сънувала! Тя е твърде мека за да оцелее след онова, от което живея аз. Аз съм дъщеря на Луксур и преди да бях изтекли петнайсет лета от живота ми вече бях минала през храмовете на Деркетто, Черната богиня, а след това бях посветена в тайнствата. И не бих казала, че първите ми години в Цутал са били низ от неземни изживявания! Народът на Цутал е забравил повече неща, отколкото жриците на Деркетто някога са си представяли. Тези хора живеят само заради плътските наслаждения. Независимо дали бленуват или са будни, техния живот е изпълнен с екстаза на екзотични изживявания, които са извън представата на обикновените хора.

— Проклети изроди! — изръмжа Конан.

— Всичко е въпрос на гледна точка — лениво се усмихна Талис.

— Добре! — изведнъж реши той. — Тогава ние просто си губим времето. Виждам, че това не е място за простосмъртни. Ще се махнем

преди да се е появил Тог за да ни изяде или тези слабоумни да се събудят. Мисля, че пустинята ще бъде по-милостива към нас.

Натала, чиято кръв се бе смразила след думите на Талис, енергично се съгласи. Тя говореше стигийски доста лошо, но го разбираше добре. Конан се изправи, помагайки ѝ да стане.

— Ако ни покажеш най-близкия изход от този град — допълни той, — ще се оправим нататък сами.

Но погледът му не можеше да се откъсне от стройните крайници на стигийката и белите ѝ гърди.

Тя не пропусна да забележи погледа му, загадъчно се усмихна и се надигна с гъвкавата грациозност на голяма ленива котка.

— Следвайте ме — каза тя и тръгна напред, усещайки погледа на Конан върху пищната си фигура и перфектната поза. Тя не тръгна по пътя, по който бяха дошли, но преди подозрението в главата на Конан да се събуди тя спря в едно широко помещение, облицовано със слонова кост и посочи малък фонтан, който блбукаше в центъра на покрития със слонова кост под.

— Не искаш ли, дете, да си измиеш лицето? — запита тя Натала. — Потънало е в прах и дори в косата ти е сплъстена.

Натала гневно почервения, доловила злобата в леко подигравателния тон на стигийката, но се подчини, питайки се какви ли поражения бяха нанесли пустинното слънце и вятъра на тялото ѝ — нещо, с което жените от нейната раса основателно се гордееха. Тя коленичи до фонтана, отметна назад косата, смъкна туниката си до кръста и започна да мие не само лицето си, но също белите ръце и раменете си.

— О, Кром! — изсумтя Конан. — Една жена ще спре да огледа красотата си, даже ако самия дявол я преследва по петите. Побързай, момиче, ще си прашна пак цялата преди още този град да се е скрил от погледа ни. И, Талис, ще ти бъда благодарен, ако ни намериш малко храна и нещо за пиене.

Вместо отговор Талис се притисна в него и прехвърли бялата си ръка през бронзовите му рамене. Стройното ѝ голо тяло се опираше в бедрото му, а парфюма на бухналата ѝ коса навлизаше в ноздрите му.

— За какво ти е пустинята? — прошепна тя настойчиво. — Остани тук! Аз ще те науча на удоволствията на Цутал. Аз ще те защита! Ти си истински мъж; омръзнаха ми тези телета, които само

въздишат, сънуват и се събуждат, а после сънуват отново. Гладна съм за твърдата, чиста страст на един земен мъж. От блясъка в очите ти сърцето ми ще се пръсне, а докосването на желязната ти ръка направо ме подлудява.

Остани тук! Ще те направя крал на Цутал! Ще ти разкрия всички древни тайни и екзотичните начини да се доставя удоволствие! Аз... — Тя бе обхванала врата му с двете си ръце, изправена на пръсти и чувственото ѝ тяло вибрираше, опряно в неговото. През бялото ѝ рамо той видя Натала, която отметна назад обърканата си коса, замръзна, отвори широко очи, разтвори устни в едно шокирано „О“. Издавайки неясен звук на притеснение, Конан се освободи от сплетените около него ръце на Талис и я отмести встрани с масивната си ръка. Тя хвърли бърз поглед към бритунката, загадъчно се усмихна и кимна с великолепната си глава, сякаш взела някакво вътрешно решение.

Натала се изправи и рязко дръпна туниката си нагоре с гневен поглед и нацупени устни. Конан изруга под носа си. Моногамията не беше в характера му, но вътре в него имаше някаква вродена почтеност, която беше най-добрата защита за Натала.

Талис реши да не проявява настойчивост. Тя направи жест с фината си ръка да я последват, след което се обърна и тръгна през помещението. Изведнъж, озова се в близост до една покрита с гоблени стена, тя рязко спря. Конан, който я наблюдаваше изкъсо, се запита дали не е чула някакви звуци, може би дължащи се на безименното чудовище, което се прокрадваше из среднощните коридори и кожата му настръхна при мисълта.

— Какво чу? — осведоми се той.

— Наблюдавай онази врата — отвърна му тя, посочвайки.

Той рязко се извърна със сабя в ръката. Но погледът му спря на празната врата. Неочаквано зад гърба му се разнесе слаб, приглушен шум и полузадушено ахване. Той се обърна. Талис и Натала бяха изчезнали. Гобленът все още леко се по-клащаше, сякаш преди малко е бил отместен. И докато гледаше, отворил уста недоверчиво, иззад гоблена се разнесе глух писък, в който той разпозна гласа на момичето от Бритуния.

2

Когато, подчинявайки се на настойчивостта в гласа на Талис, Конан се обърна към срещуположната врата, Натала стоеше точно зад него в близост до стигийката. В момента, когато кимериецът извърна гръб към нея, с невероятната бързина на пантера Талис сложи ръка върху устата на Натала, задушавайки вика, който тя се опита да нададе. В същия миг другата ръка на стигийката обхвана русото момиче през кръста и я дръпна към стената, която се поддаде под натиска на рамото ѝ. Част от стената се завъртя навътре и в момента, когато Конан се обръщаше, Талис се провря през отворилата се между драпериите пролука.

Тайната врата се върна на мястото си и настана пълна тъмнина. Талис поспря за миг, очевидно намествайки обратно резето и понеже за целта трябваше да свали ръката си от устата на Натала, бритунката се възползува за да извика с всичка сила. В тъмнината се разнесе отрезвяващия смях на Талис.

— Можеш да крещиш колкото си искаш, малка глупачке. Това само ще скъси живота ти.

При тези думи Натала веднага спря да вика и се сви катосе тресеше цялата.

— Защо е всичко това? — умолително запита тя. — Какво ще правиш?

— Смятам да те отведа по този коридор малко по-нататък — отговори Талис, — и да те оставя на онзи, който рано или късно ще дойде да те вземе.

— О-о-о! — гласът на Натала се извиси в писък на ужас. — Защо ми желаеш злото? Аз никога не съм ти причинявала нищо лошо!

— Искам твоя войн. Ти ми пречиш. Той ме желае, мога да прочета това в очите му. И ако не си ти, той би проявил желание да остане тук и да стане мой крал. След като изчезнеш той ще ме последва.

— Той ще ти пререже гърлото — отговори Натала с убеждение, защото познаваше Конан по-добре от Талис.

— Ще видим това — отговори стигийката студено, уверена във властта си над мъжете. — Във всеки случай, ти поне няма да знаеш дали ще ме прободат или ще ме целува, защото ще си пристанала на онзи, който обитава в мрака. Идвай!

Загубила разсъдък от ужас, Натала диво се съпротивляваше, но без полза. Със сила, която беше невероятна за една жена, Талис я вдигна като малко дете и я понесе надолу по тъмния коридор. Натала не викаше, помнейки зловещите думи на стигийката; единственият звук, който се чуваше беше отчаяното ѝ задъхано дишане и тихият подигравателен смях на Талис. В този момент ръката, с която Натала се опитваше да се задържи, попадна на нещо в тъмнината — инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка на камата, запъхната в пояса на Талис. Натала я измъкна и с цялата си моминска сила нанесе удар слепешката.

Писък се изтръгна от устните на Талис — писък, в който имаше болка и ярост. Тя залитна и Натала се изплъзна от прегръдката, която бе загубила своята сила, ожулвайки тялото си в каменния под. Надигна се, изпълзя бързо до най-близката стена и се изправи до нея разтреперана, като дишаше тежко. Не можеше да види Талис, но я чуваше ясно. Стигийката съвсем не беше мъртва. Тя проклинаше без да спира и гневът ѝ беше толкова концентриран и убийствен, че Натала почувствува костите ѝ да омекват и кръвта ѝ да се вледенява.

— Къде си, малко изчадие на дявола? — задъхваше се Талис. — Нека само те пипна отново и... — Натала почувствува, че прималява, докато Талис описваше по какъв начин ще отмъсти на тялото на съперницата си. А начинът, по който се изразяваше би засрамил и най-загрубялата куртизанка ма Аквилония.

Натала чуваше как тя търси нещо в тъмнината и изведнъж от някъде се появи светлина. Очевидно каквито и страхове да бе изпитвала Талис от този черен коридор, те бяха отстъпили пред гнева ѝ. Светлината идваше от един от заредените с енергия камъни, които украсяваха стените из Цутал. Талис бе потъркала такъв камък и сега стоеше в центъра на червеника-вото му сияние — светлина, различна от онази, която другите камъни бяха излъчвали.

С едната си ръка тя притискаше ребрата и през пръстите ѝ се стичаше кръв. Но не личеше да бе загубила сили, нито да бе лошо ранена и в очите ѝ блестеше животински огън. Малкото смелост останала в Натала се изпари при гледката на призрачно осветената стигийка, чието красиво лице бе изкривено от дяволски страсти. Тя се приближаваше като пантера, свалила ръка от раната и с досада изтръска кръвта от пръстите си. Натала разбра, че не беше ранила съперницата си тежко. Острието се бе само плъзнало по скъпоценните камъни в пояса, но раната макар повърхностна, бе достатъчна за да събуди неудържимата ярост на стигийката.

— Дай ми този кинжал, глупачке! — изскърца през зъби тя, насочвайки се към изплашеното момиче.

Натала разбираше, че трябва да се бори, докато все още има шанс за това, но не можеше да събере смелост. По натура тя не беше борец, а сега тъмнината, насилието и ужаса на приключението я правеха отпусната — както физически, така и психически. Талис дръпна кинжала от безволевите ѝ пръсти и презрително го хвърли встрани.

— Малка мръсница! — отново скръцна тя и започна да я удря през лицето, с която ръка ѝ попаднеше. — Преди да те завлека по коридора и да те хвърля в устата на Тог, сама ще ти пусна малко кръв! Ти се осмели да ме удариш с нож... е, добре, ще си платиш за дързостта!

И като я сграбчи за косата, Талис я издърпа в коридора до едно по-осветено място. В стената се виждаше метална халка, закрепена на височина малко над човешки ръст. От нея висеше въже, изплетено от коприна. Като в някакъв кошмар Натала видя как ѝ смъкват туниката и в следващия момент Талис вдигна ръцете ѝ и привърза китките ѝ за халката, на която тя увисна гола, както в деня, когато се бе родила, с крака едва докосващи пода. Като изви глава настрани Натала видя Талис да откача от стената в близост до халката бич с дръжка, обсипана с камъни. Бичът се състоеше от седем кръгли въжета, изплетени от коприна, по-твърди, но по-гъвкави от кожени.

Като усещаше, че отмъстителността ѝ най-сетне ще бъде задоволена, Талис шумно изпусна въздух от гърдите си и замахна с бича. Натала изписка, когато въжетата се забиха в слабините ѝ. Момичето започна да се гърчи и извива, опитвайки да се освободи от

халката, към която бе привързана. Тя беше забравила, както и Талис, за дебнещата в мрака заплаха, която виковете ѝ можеха да привлекат. Всеки удар предизвикваше писък на болка. Бичуването, на което беше подлагана по шемитските пазари на роби бледнееше пред това сега. Тя никога не бе предполагала, че бичът от коприна може да бъде така болезнен. Той свистеше злобно във въздуха и докосването му бе поразкъсващо от брезовите клонки или кожения камшик.

И в този момент, докато мятеше глава от една страна на друга за да извика за пореден път за милост, тя видя нещо, от което писъците ѝ заглъхнаха. Агонията отстъпи пред парализиращ ужас, изписан в очите ѝ.

Стресната от изражението на лицето ѝ, Талис задържа във въздуха ръката с бича и се извърна с бързината на котка. Но бе твърде късно! Вик на ужас се изтръгна от устните ѝ и тя залитна назад с вдигнати ръце. Натала я зърна за миг — една бяла фигура на фона на надвисналата огромна черна безформена маса. И след това бялата фигура се издигна във въздуха, черната сянка се отдалечи с нея и Натала остана да виси в сама кръга от светлина, полуприпаднала от ужас.

Откъм заобикалящите я сенки се разнесоха неразбиреами звуци, от които кръвта ѝ се смразяваше. Тя дочу трескаво умоляващия глас на Талис, но никой не му отговаряше. Не се чуваше нищо друго освен задъхания глас на стигийката, който изведнъж се издигна в агонизиращ писък, след това се разнесе истеричен смях, прекъсван от ридания. После отново конвулсивно дишане, което бавно заглъхна и в тайнствения коридор се възцари тишина, която бе даже още по-страшна.

Влудена от страх, Натала се изви и се осмели да погледне страхливо в посоката, в която черната твар бе отнесла Талис. Не видя нищо, но почувства някаква незрима заплаха, по-отвратителна, отколкото можеше да проумее. Опитваше се да се пребори с истерията, която я обхващаше. Бе забравила за ожулените си китки и изгарящите болки по тялото пред тази опасност, която по някакъв неясен начин застрашаваше не само тялото, но и душата ѝ.

Напрегнала зрение тя се опитваше да види в тъмнината отвъд границите на осветения кръг, вдървена от страха пред онова, което би съзряла. Лек стон се изплъзна от устните ѝ. Тъмнината започваше да

придобива по-определени очертания. Някакво огромно тяло се материализираше в празнотата. Тя видя гигантска безформена глава да надниква в осветеното пространство. Или поне тя прие това за глава, макар че не бе възможно това да бе част от тялото на каквото и да е било нормално създание. Съзря голямо жабешко лице, чертите на което бяха неопределени и променящи се като на привидение, видно в огледалото на кошмар. Огромни светли кръгове, които можеха да бъдат очи, примигнаха срещу нея и тя се разтреса от страхотната похотливост, излъчвана през тях. Не можеше да различи нищо от тялото на тази твар. Очертанията му се размиваха и видоизменяха недоловимо пред погледа ѝ, но материята, от която нещото бе изградено изглеждаше достатъчно плътна. Нямаше нищо призрачно в него.

В този момент то се насочи към нея и тя не можеше да разбере дали ходи, пълзи, лети или се извива. Начинът му на движение излизаше извън способностите ѝ да го разбере. Когато излезе от сенките, тя все още не можеше да каже какво е това. Светлината, излъчвана от камъните не го осветяваше по начина, по който би осветила обикновено същество. Така както изглеждаше невъзможно, така се изплъзваше и на светлината. Подробностите продължаваха да остават недоловими и неясни дори в момента, когато спря толкова близо, че почти докосваше настръхналата ѝ плът. Единствено жабешкото лице се открояваше без в него да има нещо познато. Съществото изглеждаше като образ стрелнал се пред зрението, като черно петно в сенките, което нормалната светлина не може да докосне.

Тя реши, че полудява, защото не можеше да схване дали създанието е вдигнало поглед или се извисява над нея. Не можеше да определи дали неясното, отблъскващо лице примигва с очите си откъм сенките в краката ѝ или гледа надолу от невероятна височина. Но макар зрението да ѝ казваше, че каквито и да са недоловимите му качества, тялото все пак е от плътна материя, нейното осезание я убеди допълнително. Защото в този момент един подобен на пипало крайник я обхвана през тялото и тя изпищя от докосването по голата ѝ плът. Не беше нито топло или студено, нито гладко или грапаво, не беше като нищо, което някога я бе докосвало през живота ѝ, и от това докосване тя изпита страх и отвращение, каквито не бе и сънувала. Като че ли всичката гадост и похотлива порочност събрани в тинята на живота се

изсипаха в порой от мръсотия върху нея. В този момент тя осъзна, че към каквато и форма на живот да принадлежеше това същество, то не беше звяр.

Тя започна да писка неудържимо, чудовището я задърпа в опит да я откъсне от халката просто със сила и изведнъж нещо се пръсна над главите им и едно тяло скочи през въздуха върху каменния под.

3

Когато Конан се извърна само за да види наместващите се на мястото си гоблени и да дочуе приглушения вик на Натала, той се хвърли към стената, изревавайки от гняв. Стената обаче го отхвърли назад със сила, от която костите на нормален човек биха се изпотрошили, след което той откъсна драпериите за да види пред очите си обикновена гола стена. Извън себе си от ярост, той вдигна сабя сякаш за да разсече мрамора и неочаквано някакъв звук го накара да се обърне с пламтящ поглед.

Група хора стояха пред него: жълтокожи мъже в пурпурни туники с къси мечове в ръцете. И още докато се обръщаше, те се нахвърлиха върху му с омраза в очите. Той не направи опит да ги разубеди. Влуден от изчезването на любимата си, варваринът възприе истинския си облик.

От гърлото му се изтръгна доволно изръмжаване, той скочи и първият нападател, чийто меч бе с лекота париран от сабята, рухна на пода с мозък, изсипващ се от разсечения му череп. Извъртайки се с котешка пъргавина, Конан пресрещна с острието ръка със спускащ се над него меч и тя отхвъркна във въздуха като разпръскваше червени капки. Но Конан нито спря, нито се поколеба. С недоловимо като на пантера движение той отбягна сляпата атака на други двама жълтокожи с мечове и острието на първия, пропускайки целта си, се заби в гърдите на другия.

Объркани викове се разнесоха от този неуспех и Конан си позволи да се изсмее с къс лаещ смях, като едновременно с това отскочи от разсичащ удар, едновременно прониквайки през защитата на още един от жителите на Цутал. Алена струя изхвърча изпод пеещото острие на сабята му и мъжът падна с разсечен корем.

Войните на Цутал виеха като побеснели вълци. Отвикнали да се бият, те бяха смешно бавни и непохватни в сравнение с подобния на тигър варварин, чийто движения бяха просто неуловими с око и възможни само за стоманени мускули, управлявани от един перфектно

работещ мозък на роден войн. Те залитаха, бутаха се взаимно и си пречеха поради големия брой, нанасяха ударите прекалено бързо и без подготовка, така че оръжието им намираще само празно пространство. Той никога не спираше, нито се задържаше на едно място; той скачаше, отбягваше, извиваше се, завърташе се и предоставяше на мечовете им едно непрестанно движеща се цел, докато междувременно извитото острие на сабята му пееше своята смъртоносна песен край ушите им.

Но каквито и да бяха недостатъците им, мъжете на Цутал не страдаха от липса на смелост. Те се бяха скупчили около него, викаха и размахваха оръжията си, а през арките на вратите нахлуваха други, събудени от нежелания шум.

Конан, който вече кървеше от рана на слепоочието, си разчисти пространство с един носещ опустошение кръгов замах на сабята, от която капеше кръв, и хвърли бърз поглед около себе си за да потърси път за бягство. В същия миг видя, че драпериите над една от стените са дръпнати встрани, разкривайки тясно стълбище. Там стоеше мъж в богати одежди, който примигваше с още замаян поглед, сякаш току-що се бе събудил, но още не бе успял да се отърси от сънливостта. Конан го видя и реагира мигновено.

С тигров скок той премина без поражения през пръстена от вдигнати мечове и се втурна към стълбището, преследван по петите от виещата тълпа. Трима се изправиха срещу му в основата на стълбището и той се стовари върху им с грохота на стомана. За един кратък миг остриетата се преплетоха като летни светкавици, след това групата се разпръсна и Конан скочи нагоре по стълбището. Тълпата зад гърба му се препъна на трите гърчещи се на пода тела: едното, лежащо по лице в отблъскваща локва от кръв и парчета мозък; второто, подпряно на ръце с тъмна струя кръв, стичаща се от прерязаните артерии на гърлото; третото, виещо като умиращо куче, уловило се за чукана, който преди малко беше ръка.

Докато Конан тичаше нагоре по мраморните стъпала, мъжът пред него се отърси от вцепенението си и изтегли меч, който студено проблесна под светлината на кристалите. Той се хвърли надолу, срещу варварина. Но в момента, когато върхът се приближи към гърлото му, Конан се приведе силно. Острието разсече кожата на гърба му, а Конан

се изправи и заби отдолу нагоре сабята си с всичката сила на могъщите си рамене.

Толкова неудържимо беше движението му, че забиването на сабята в тялото на мъжа не го забави ни най-малко. Той се стовари в тялото на жертвата си и го отхвърли настрани. От удара Конан отхвъркна в другата посока и се удари в стената, а трупът, разсечен по цялата му дебелина от гръдната кост до слабините, с изсипващи се вътрешности, рухна върху мъжете, които тичаха нагоре по стълбата, повличайки ги със себе си.

Полузамаян Конан се облегна на стената за миг, оглеждайки с яростен поглед преследвачите си, а след това, поклати сабята си заплашително и отново се втурна по стълбището.

След малко той влезе в една стая на горния етаж и поспря за миг за да се убеди, че е празна. Зад него ордата ревеше с такъв ужас и подновен гняв, че той разбра, че е убил някакъв благородник, може би краля на този фантастичен град.

* * *

Той тичаше слепешката, без план. Отчаяно се надяваше да намери Натала и да ѝ помогне, защото беше убеден, че тя се нуждае сериозно от помощта му, но след като бе забавен вече от войните на Цутал, не му оставаше нищо друго освен да бяга, надявайки се на късмета си за да им се изплъзне и да я открие. Попаднал измежду тези тъмни или слабо осветени стаи на горния етаж, той бързо загуби ориентация и съвсем не бе странно, че в крайна сметка се озова в стая, в която враговете му току-що навлизаха.

Те изреваха, изпълнени от жажда за отмъщение и се хвърлиха към него, а той изръмжа разочаровано, обърна се и хукна в посоката, от която беше дошъл. Или поне си мислеше, че се връща по същия път. Неочаквано озовал се в някаква особено пищно украсено помещение той осъзна грешката си. Всички стаи, през които бе минал до момента бяха празни. В тази стая обаче имаше някой, който стана с вик, когато той нахлу.

Конан видя жълтокожа жена, буквално обсипана със скъпоценности, но иначе гола, която бе втренчила широко

разтворените си очи в него. Това стана в един миг, а в следващия жената вдигна ръката си и дръпна копринено въже, висящо на стената. Подът пропадна под краката му и дори желязната му координация не можа да го спаси от сгромолясването в черната бездна, отворила се под него.

Полетът му не продължи дълго, макар падането да бе от височина достатъчна за да счупи краката на друг, който нямаше неговите сухожилия като стоманени пружини и кости като от гръбнака на кит.

Той падна като котка на крака, подпрян на едната ръка, а другата инстинктивно остана върху дръжката на сабята. Един вече познат вик се разнесе в ушите му, докато той скачаше на крака като рис с оголени зъби. В този момент Конан вдигна поглед изпод черната си разбъркана грива и видя голото тяло на Натала, което се извиваше в похотливата прегръдка на едно черно кошмарно същество, което сигурно беше заченато в най-зловещите дупки на пъкъла.

Ако беше само страхотната фигура кимериецът вероятно би се смразил от страх. Но непосредствената ѝ близост до момичето само предизвика кървавочервена вълна на ярост в мозъка на Конан. И той се хвърли към чудовището.

То пусна момичето, обърна се към нападателя и сабята на влудения кимериец изсъска във въздуха, мина през черната плът и звънна на каменния под, пръсвайки сини искри. Конан падна на колене от силата на удара, който бе нанесъл, защото острието не бе срещнало очакваното съпротивление. И докато се изправяше на крака, нещото се нахвърли.

То се извисяваше над него като лепкав черен облак. Изглеждаше, че се движи около него в някакви почти течни вълни, като обгръща и поглъща. Сабята, която ожесточено размахваше, минаваше през него отново и отново, върхът ѝ се забиваше и разсичаше плътта, а той самият бе покрит с някаква слузеста течност, която трябва да беше гъстата му кръв. Но яростта му не стихваше.

Не можеше да разбере дали отсича краиниците или разсича тялото, което отново се съединяваше зад острието. Самият той бе подмятан насам-натам в яростта на тази страхотна битка и някак замаян си мислеше, че бие не срещу едно, а срещу цяло пълчище от смъртоносни същества. Чудовището го хапеше, дереше, мачкаше и

удряше през цялото време. Той усещеше зъби и нокти да раздират плътта му, някакви отпуснати, но все пак здрави като желязо въжета обхващаха крайниците и тялото му, но най-лошото от всичко бяха ужилванията като от скорпион по раменете, гърба и гърдите, които разкъсваха кожата му и впръскваха във вените му отрова, изгаряща като течен огън.

Вкопчени един в друг, те се бяха изтърколили извън осветения кръг и сега кимериецът се бореше в пълна тъмнина. В един момент той заби остриите си зъби в отпуснатата плът на съперника си, усещайки че му се повдига от материята, която се гърчеше и извиваше като жива гума в железните му челюсти.

Във вихрушката на схватката те се търкаляха все по-надолу по коридора. Главата на Конан започна да се замайва от изтезанието, на което бе подложен. Дишането стана накъсано. Високо над себе си той виждаше огромното подобно на краства жаба лице, видимо в призрачно сияние, което като че ли се излъчваше отвътре. Със стон, който бе наполовина проклятие, той се хвърли към него с остатъка от напускащите го сили. Сабята потъна в гадното лице до дръжката и конвулсия разтърси огромното туловище, което наполовина бе обхванало кимериеца. С една вулканична тръпка на свиване, последвано от разширяване тялото се отдръпна и с трескава бързина се насочи назад по коридора. Конан се хвърли след него, ожулен, пребит, но несломим, висящ като булдог на дръжката на сабята си, която не бе успял да измъкне, нанасяйки непрестанно удари с кинжала в другата си ръка по тресящото се тяло, расичайки плътта му на ивици.

Нещото сега излъчваше с цялото си тяло призрачно фосфоресциращо сияние, което го заслепяваше и в този момент пулсиращата, набъбнала маса пропадна под него, а сабята, в която се бе вкопчил, се измъкна и остана в ръката му. Самата ръка увисна надолу, там където светещото тяло на чудовището се носеше като метеор. Конан замаяно осъзна, че лежи на покрития със слуз ръб на огромен кръгъл кладенец. Той остана така, наблюдавайки смаляващата се светлина, докато накрая изчезна в някаква тъмна блестяща повърхност, която като че ли се издигна за да го посрещне. За един кратък миг, зловещото сияние продължаваше да се вижда в мрачните дълбочини. След това изчезна и Конан остана легнал съзерцавайки дълбините на кошмарната бездна, от която не се чуваше нито звук.

Като опъваше напразно копринените въжета, които се забиваха в китките ѝ, Натала се опитваше да различи нещо в тъмнината зад осветения кръг. Езикът ѝ сякаш бе залепнал за небцето. Тя бе видяла Конан да изчезва в тази тъмнина, вкопчил се в смъртна схватка с неизвестния демон и единствените звуци, достигащи до ушите ѝ бяха задъханото дишане на варварина, шума от търкалящите се тела и нанасяните с животинска сила удари. След малко те утихнаха и Натала замаяно се олюля на въжетата, готова да изпадне в несвяст.

Шум от стъпки я извади от апатията, в която я бе потопил ужаса ѝ и тя видя Конан да се показва от тъмнината. При тази гледка гласът ѝ намери себе си с писък, който отекна под сводовете на тунела. Следите на боя понесен от кимериеца бяха просто ужасни. При всяка стъпка от него се стичаше кръв. Кожата по лицето му бе смъкната и ожулена, сякаш го бяха налагали с тояга. Устните му бяха подпухнали и по бузите му се стичаше кръв от рана на главата. Дълбоки рани се виждаха по бедрата, крайниците и цялото му тяло бяха отекли от ударите по каменния под. Но най-силно бяха пострадали раменете, гърба и гърдите. Плътта беше раздрана, подпухнала и насечена, кожата висеше на дълги ивици.

— О, Конан! — разплака се тя. — Какво се е случило е тебе?

Не му беше останал дъх за да ѝ отговори, но разбитите устни се изкривиха в подобие на мрачна усмивка, докато приближаваше към нея. Гръдният му кош, блестящ от потта и кръвта по него, с труд се повдигаше. Бавно и предпазливо той протегна ръце и преряза въжетата, след което се отпусна и подпря на стената, широко разтворил треперещите си крака. Тя изпъзля от мястото, където се бе свлякла и го обхвана в трескава прегръдка, ридаейки истерично.

— О, Конан, ранен си до смърт! О, какво да направим?

— Ами — изпъшка той, — не може да се биеш с дявол от пъкъла и да отървеш всичката си кожа!

— Къде е Онова? — прошепна тя. — Уби ли го?

— Не знам. Падна в някаква дупка. Насякох на ивици, но дали може да бъде убит със стомана просто не знам.

— О, горкия ти гръб! — изви тя, кършейки ръце.

— Шибаше ме с някакво пипало — направи той гримаса, изругавайки след опит да помръдне. — Забиваше се като желязо и пареше като отрова. Но едва не ме удуши с проклетото си стискане. По-лошо и от питон. Ако поне половината ми вътрешности не са смазани по местата им трябва много да съм сбъркал.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

Той вдигна поглед. Дупката, през която бе пропаднал беше затворена. Никакъв звук не се чуваше отгоре.

— Не можем да се върнем отново през тайната врата — промълви той. — Онази стая е пълна с убити и без съмнение там сега пазят стражи. Трябва да са решили, че съдбата ми е решена след като паднах, но може и да не са посмели да ме преследват в този коридор. Я отвърти онзи камък от стената. Докато слепешката търсех пътя в тъмнината на коридора на връщане, напипах с ръце някакви отвори към други тунели. Ще завием в първия срещнат. Може да ни отведе до друга дупка или на открито. Трябва да рискуваме. Не можем да останем тук и да изгнием.

Натала се подчини и държейки малкия източник на светлина в лявата си ръка и окървавената сабя в дясната, Конан тръгна напред по коридора. Той вървеше бавно, вдървено и единствено животинската му жизненост го държеше още на крака. Погледът в налетите му с кръв очи беше празен и Натала можеше да види как несъзнателно облизва устни от време навреме. Тя знаеше, че страданията му бяха страшни, но с дивашкия си стоицизъм той не се оплакваше.

След известно време слабата светлина освети арката на една врата и Конан зави към нея. Натала се присви от мисълта за онова, което можеше да види, но светлината разкри само един нов тунел, подобен на онзи, който току-що бяха напуснали.

Тя загуби представа колко дълго са вървели, но накрая стигнаха до дълга стълба и изкачвайки се по нея се изправиха пред каменна врата, залостена със златно резе.

Тя се поколеба, поглеждайки към Конан. Варваринът се люлееше на краката си, а светлината в нестабилната му ръка хвърляше фантастични сенки върху стената.

— Отвори тази врата, момиче! — прошепна той с труд. — Мъжете на Цутал ще ни очакват и аз няма да ги разочаровам. О, Кром, този град не е виждал жертвоприношение като това, което ще направя!

Тя знаеше, че той изпада в треска. Зад вратата не се чуваше никакъв звук. Взе камъка от ръката му, изтегли резето и натисна вратата навътре. Погледът ѝ срещна вътрешната страна на драперия, която тя отдръпна встрани и надникна през пролуката, усещайки ударите на сърцето си. Пред очите ѝ се простираше празна стая, в центъра на която имаше сребърен фонтан.

Главата на Конан тежко се отпусна на голото ѝ рамо.

— Дръпни се, момиче — избърбори той. — Сега настъпва празника на мечовете.

— В стаята няма никой — отговори тя. — Но има вода...

— Чувам я — и той облиза почернелите си устни. — Ще пием преди да умрем.

Изглежда зрението му вече изневеряваше. Тя взе тъмната му окървавена ръка и го поведе по каменния под. Вървеше на пръсти, очаквайки всеки миг през някоя от арките да нахлуят жълтокожите.

— Пий, докато пазя — прошепна той.

— Не, не съм жадна. Легни до фонтана за да измия раните ти.

— Ами, войните на Цутал? — Той продължаваше да прекарва ръка през очите си, сякаш се опитваше да изчисти зрението си.

— Не чувам нищо. Пълна тишина е.

Той се отпусна, като опипваше с ръце и потопа лицето си в кристалната вода, пиейки сякаш не можеше да се насити. Когато вдигна глава в налетите му очи имаше разум и той разпери могъщите си крайници на мраморния под както тя бе настояла, макар да не изпускаше сабята от ръка, а очите му постоянно да оглеждаха входовете под арките. Тя изми разкъсаните му рани и бинтова най-дълбоките от тях с ивици, които откъсна от една копринена завеса. Потръпна от гледката, която представляваше гърба му: плътта бе загубила естествения си цвят и представляваше мозайка от черно, синьо и мъртворешки жълто, там където не се виждаше живо месо. Докато работеше, тя трескаво търсеше решение на проблема. Ако останеха тук, щяха да бъдат открити рано или късно. Но дали мъжете на Цутал претърсваха дворците или се бяха върнали към сънищата си, тя просто не знаеше.

Когато свърши, тя вдигна поглед и замръзна. Изпод една завеса, която частично закриваше някаква ниша видя част от жълтокожо тяло.

Не каза нищо на Конан, а се изправи и тихо прекоси стаята, стиснала в ръка кинжала му. Сърцето ѝ пулсираше в гърлото до задушаване, но тя предпазливо отдръпна встрани завесата. На подиум лежеше млада жълтокожа жена, гола и видимо безжизнена. До ръката ѝ имаше кана от нефрит почти пълна с някаква странна течност със златист цвят. Натала реши, че това е еликсир, описан от Талис, който даряваше сила и жизненост на изродилите се жители на Цутал. Тя се наведе през тялото на легналата и взе съда, вдигнала кинжала над гърдите на девойката. Но тя не се събуди.

Държейки каната в ръцете си Натала се поколеба, разбирайки, че най-безопасно би било момичето никога повече да не се събуди и да не вдигне тревога. Но тя не можеше да се насили да забие кинжала на кимериеца в тези неподвижни гърди, така че след малко дръпна обратно завесата и се върна при Конан, който лежеше както го бе оставила, на ръба на съзнанието.

Те се наведе и постави каната до устните му. Той отпи, първоначално механично, а после с изведнъж събудил се интерес. Изумена, тя го видя да се изправя и да взема каната от ръцете ѝ. Когато отново вдигна очи, погледът в тях беше чист и нормален. Измъчените му черти се бяха изгладили и трескавото бълнуване бе изчезнало в говора му.

— Кром! Откъде взе това?

Тя посочи.

— От онази ниша, където спи една девойка.

Той отново вдигна каната със златистата течност.

— В името на Кром — каза той с дълбока въздишка, — усещам как във вените нахлува сила като горски пожар. Това наистина е самият еликсир на живота!

След това стана и взе сабята си.

— По-добре отново да излезем в коридора — осмели се да предложи Натала неспокойно. — Ще ни открият, ако се задържим тук по-дълго. А там ще можем да се крием докато раните ти зараснат...

— Не и аз! — изръмжа той. — Не сме плъхове да се завираме из тъмните дупки. Ще напуснем този дяволски град сега и по-добре никой да не се опитва да ни спре.

— Но раните ти! — изви глас тя.

— Не ги усещам — отговори ѝ той. — Силата, която тази течност ми вля може и да е фалшива, но се кълна, че не чувствам нито болка, нито слабост.

С неочаквано целеустременост той се насочи през стаята към някакъв прозорец, който не беше забелязала. През рамото му тя погледна навън. Студен полъх развя обърканите ѝ къдрици. Небето над главите им беше като тъмно кадифе, посипано със звезди. Под тях се простираха пясъчни простори.

— Талис каза, че този град е един голям дворец — обади се Конан. — Очевидно някои от помещенията са построени като кули на стената. Тази стая е такава. Шансът ни е насочил правилно.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя, гледайки с безпокойство над рамото му.

— На масата има кристална кана. Напълни я с вода и ѝ направи дръжка с ивица от онази разкъсана завеса, докато аз се оправя с тази драперия.

Тя се подчини без да задава въпроси и когато се обърна изпълнила задачата видя Конан да навързва една за друга дълги ивици от копринената завеса. Единият край на така полученото въже той завърза за крака на масивната маса от слонова кост.

— Трябва да поемем риска с тази пустиня — обясни той. — Талис спомена, че само на един ден път в южна посока има оазис и ливади отвъд него. Ако стигнем до оазиса ще можем да почиваме докато раните ми зараснат. Но това вино е направо магия. Само допреди малко не бях нещо повече от един мъртвец, а сега съм готов на всичко. Ето, остана достатъчно коприна за да се облечеш в нещо.

Натала беше забравила за голотата си. Самият факт не я притесняваше, но тя щеше да има нужда от някаква защита срещу пустинното слънце. И докато увиваше копринената тъкан около гъвкавото си тяло, Конан се обърна към прозореца и с презрителен жест издърпа златните прътове на решетката, която го преграждаше. След това уви свободния край на коприненото въже около кръста на Натала, предупреди я да го държи с двете си ръце, пренесе я над рамката на прозореца и предпазливо я спусна трийсетте стъпки, които ги отделяха от земята. Тя се освободи от примката, която той изтегли

обратно и след като привърза съдовете с вино и вода ги свали при нея. След това сам слезе, спускайки се на ръце.

Когато се изправи до нея, Натала въздъхна с облекчение. Те стояха сами в основата на високата стена, звездите над главите им бавно избледняваха, а голата пустиня се простираше около тях. Тя не знаеше какви още изпитания им предстоят, но сърцето ѝ пееше от радост, че се бяха измъкнали от този зловещ нереален град.

— Може да намерят въжето — изсумтя Конан, мятайки скъпоценните съдове през рамо, като леко се намръщи от докосването им до нараненото му тяло. — Може даже и да ни преследват, но от онова, което Талис ни разказа, се съмнявам, че ще го направят. Юг е нататък — и той той посочи с мускулестата си ръка някъде трябва да вървят, — значи някъде в тази посока се намира оазиса. Да вървим!

И хващайки я за ръка с внимание, толкова нехарактерно за него, Конан тръгна през пясъците, нагласяйки крачките си към походката на своята спътница. Той не се обърна към смълчания град, който се извисяваше мрачно и призрачно зад гърба им.

* * *

— Конан — осмели най-сетне се Натала, — когато се би с онова чудовище и по-късно, когато се върна през коридора, видя ли пак ... Талис?

Той поклати глава.

— В коридора беше тъмно, но той бе празен.

Натала потръпна.

— Тя ме изтезаваше... но все пак я съжалявам.

— Този проклет град ни устрои горещ прием — отсече Конан. И след това чувството му за хумор се върна. — Е, обзалагам се, че и те ще помнят дълго нашето посещение. По мраморния под има толкова кръв, пръснат мозък и вътрешности, които ще трябва да се изчистят, а ако богът им все още е жив, раните по него сигурно са повече от моите. В крайна сметка, отървахме се леко: имаме вино и вода и добър шанс да стигнем до обитавани места, макар да изглеждам като смлян, а и ти си ...

— Вината е само твоя — прекъсна го тя. — Ако не бе оглеждал онази стигийска котка толкова дълго и с такова възхищение ...

— О, Кром и всичките му дяволи! — изруга той. — Дори когато океаните погълнат земята, жените ще намерят време за ревност. Дяволите да ги вземат с цялата им самонадеяност! Да не съм казвал на стигийката да се влюбва в мене? Та, в края на краищата, тя е само жена!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.